

РЕШЕНИЕ

№ 7590

гр. София, 04.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 21.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Румяна Лилова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7023** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 233 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба с вх. № 19310 от 12.07.2013 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от И. И. В., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [улица], бл. Д, ет. 1, офис 107, чрез редовно упълномощената адв. Я. А., срещу Заповед с рег. № 305 от 24.06.2013 г., издадена от началник – група „Охрана на обществения ред” („ООР”), сектор „Охранителна полиция („ОП”) при 08 РУП при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на В. е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение за срок от три месеца”, на основание чл. 226, ал. 1, т. 2 ЗМВР, във вр. с чл. 226, ал. 1, т. 3 от Правилника за прилагане на ЗМВР (ППЗМВР).

В жалбата се навеждат доводи за нищожност, а при условията на евентуалност - за незаконосъобразност на оспорената заповед поради допуснати от административния орган съществени нарушения на административнопроизводствените правила и нарушения на материалноправни разпоредби. Оспорватият обръща внимание, че заповедта му е връчена на 22.06.2013 г., а е изведена на 24.06.2013 г., което намира за съществено нарушение на производствените правила. Като такъв сочи и несъставянето на двустранен протокол за изслушването му в хода на дисциплинарното производство в противоречие с изискването на чл. 237, ал. 3 ЗМВР. На следващо място поддържа, че в спорната

заповед липсва цитиране на правните основания, които съответстват на изложените факти, описани като нарушение от дисциплинарно-наказващия орган. Непосочването на правните основания, послужили като аргумент за издаването на заповедта рефлектира върху нейната форма – не е спазено изискването на чл. 59, ал. 1, т. 4 АПК. В нарушение на чл. 246, ал. 1 ППЗМВР в спорния акт не са посочени обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са нарушени и правното основание за налагане на спорното наказание. Освен това, оспорващият навежда довод за допуснато нарушение на чл. 229, ал. 4 ЗМВР от дисциплинарнонаказващия орган, тъй като не е извършил необходимото за изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за издаването на оспорения акт. Сочи, че в оспорения акт не е посочено нито едно конкретно действие, което да се определи като небрежност в служебната дейност по смисъла на чл. 226, ал. 1, т. 3 ППЗМВР. В заповедта липсва конкретика, мотиви и доводи относно това в какво се състои небрежността в служебната дейност, предвид това, че на ОДЧ – 08 РУП е докладвано за спрелия автомобил, за което са налице писмени доказателства. На последно място, В. навежда довод за допуснато нарушение на чл. 229, ал. 2 ЗМВР – наложеното наказание е прекомерно тежко като вид и размер за посочените от дисциплинарно – наказващия орган факти, квалифицирани като нарушение. Предвид всички изложени съображения, оспорващият моли отмяната на спорната заповед. Претендира направените по делото разноски.

В съдебните заседания оспорващият се явява лично и се представлява от редовно упълномощената адв. А., която от негово име поддържа жалбата. В съдебното заседание на 17.10.2013 г. заявява, че сигналът за спрения автомобил е отразен в Дневника на РУП – П. на 08.06.2013 г., а не при дежурния на О. РУП – СДВР. По същество моли жалбата да бъде уважена. Претендира направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение. Представя списък на разноските по чл. 80 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във вр. с чл. 144 АПК.

Ответникът началникът на група „ООР“ в сектор „ОП“ на 08 РУП - СДВР, редовно призован, не се явява, не се представлява и не взема становище по основателността на жалбата.

С. градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в производството.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 233 ЗМВР, във вр. с чл. 149, ал. 1 АПК и от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването. Предвид това следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

На 22.06.2013 г. началникът на група „ООР“ в сектор „ОП“ 08 РУП – СДВР, в качеството си на орган по чл. 228, т. 4 ЗМВР е издал оспорената заповед (л. 13). С нея е наложил на В. дисциплинарно наказание “писмено предупреждение за срок от три месеца”, считано от датата на връчване на заповедта. В съответствие с чл. 226, ал. 2, изр. второ ППЗМВР издателят на оспорената заповед е предупредил лицето, че при извършване на друго дисциплинарно нарушение в срока на наложеното наказание, ще бъде санкциониран с по-тежко дисциплинарно наказание. Спорното наказание е

наложено на В. заради това, че на 08.06.2013 г., около 12,15 часа, на [улица]в[жк], до 28-мо Д., в качеството си на старши полицаи в група „ООР“ на сектор „ОП“ към 08 РУП – СДВР, назначен да изпълнява служебните си задължения в автопатрул (АП) 142, оспорващият, съвместно с полицаи Л. Х. П., е извършил проверка на лек автомобил марка „Опел“, модел „А.“, с държавен контролен номер С9464ХС с четири лица в него, без да ги обяви своевременно в ОДЧ – 08 РУП – СДВР. В заповедта е посочено, че извършеното от В. съставлява нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 226, ал. 1, т. 2 ЗМВР, във вр. с чл. 226, ал. 1, т. 3 ППЗМВР. Отражено е също така, че нарушението е констатирано от инспектор Р. М. и инспектор Д. В., служители от отдел „ОП“ при СДВР и е записано в Книга за резултати от проверка на нарядите с инвентарен номер 46. Според дисциплинарнонаказващия орган деянието на В. представлява нарушение по смисъла на чл. 226, ал. 1, т. 2 ЗМВР, във вр. с чл. 226, ал. 1, т. 3 ППЗМВР. Представените от служителя писмени обяснения са преценени като неоснователни. След преценка на всички доказателства дисциплинарнонаказващият орган е наложил на В. спорното наказание.

Заповедта е издадена на 22.06.2013 г. (събота), но е заведена с рег. № 305 от 24.06.2013 г., видно от обяснението, дадено от ответника (л. 72).

В съдебното заседание на 17.10.2013 г. В. заявява, че устни обяснения не са му поискани (виж протокол от съдебното заседание), а в молбата си, депозирана по делото на 31.07.2013 г. поддържа, че не е съставен протокол за изслушване (л. 70).

С Разпореждането за насрочване от 17.07.2013 г. съдът задължи ответника, в седемдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от разпореждането, да представи по делото покана от издателя на спорната заповед, отправена до В. преди налагане на спорното наказание за изслушването на държавния служител или за приемане на писмените му обяснения във връзка с вменените му дисциплинарни нарушения. Това разпореждане е връчено на ответника на 23.07.2013 г. С Разпореждане от 25.07.2013 г. съдът отново указа на ответника да представи непредставените документи, поискани с Разпореждането от 17.07.2013 г., съобщение за което му беше връчено на 30.07.2013 г. Въпреки това, както в указания срок, така и до края на съдебното следствие, поисканите документи, които са част от административната преписка, не бяха представени по делото. Освен това, с Протоколно определение от 17.10.2013 г. съдът задължи ответника, в срок до следващото съдебно заседание, проведено се на 21.11.2013 г., да представи копие от Дневник за извършени проверки на РУП – П. за 08.06.2013 г. предвид твърдението на В., че именно в този дневник е отразен сигнала за спрения автомобил. Препис от съдебния протокол е връчен на ответника на 22.10.2013 г., но по делото не е представен искания документ, нито е направено доказателствено искане от ответника във връзка с това.

Предвид така изложеното и по аргумент от разпоредбата на чл. 161 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във вр. с чл. 144 АПК, съдът приема за установен твърдения от В. факт, че сигналът за спрения автомобил при процесната проверка е подаден от него и е вписан в дневника на РУП – П., за установяването на който факт ответникът създаде пречки. Освен това, поради непредставяне на доказателствата, за които съдът задължи ответника, съдът приема за установено, че дисциплинарнонаказващият орган не е поканил В. за изслушване и даване на писмени обяснения във връзка с вменените му дисциплинарни нарушения, за които впоследствие е наказан.

Със Справка с рег. № 20088 от 10.06.2013 г. (л. 25, 26) адресатът началник на 08 РУП – СДВР е уведомен, че на 08.06.2013 г. за времето от 07,00 часа до 19,00 часа в наряд като АП 142 са назначени старши полицаи И. И. В. и старши полицаи Л. Х. П. със служебен автомобил „Опел А.“, с държавен контролен [рег.номер на МПС] . В справката е посочено, че около 12,15 часа двамата полицаи са проверени от ПИ Р. М. и ПО Д. В. от О. – СДВР, които са констатирани, че на [улица]до 28 Д. е спрян за проверка лек автомобил „Опел А.“, с държавен контролен [рег.номер на МПС] с четири лица, като полицейските служители са започнали проверка на автомобила без да го обявят своевременно в ОДЧ – 08 РУП, с което според съставителя на справката са нарушили Заповед № Из – 2277 от 08.11.2012 г. на министъра на вътрешните работи. Направен е извод, че двамата полицаи са допуснали нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в небрежност на служебната дейност, като не са обявили своевременно предприетото спиране на автомобил съгласно т. 3 от посочената заповед и чл. 60, ал. 1, т. 1 от Инструкция Из – 633 от 25.03.2013 г., регламентираща „Патрулно – постовата дейност“. Предложено е налагането на дисциплинарни наказания „писмено предупреждение за срок от три месеца“. Оспорената заповед препраща в мотивите си към Справка с рег. № 20088 от 10.06.2013 г. относно резултата от извършената проверка и доказателствата за дисциплинарното нарушение. В. е запознат с длъжностна характеристика за длъжността „ст. Полицай“ с рег. № 11166 от 15.03.2011 г. (л. 21-24), утвърдена със Заповед I 3815 от 19.03.2012 г. (л. 16 и л. 19, 20), както и с посочените в Протокол с рег. № 19732 от 21.06.2012 г. Етичен кодекс , министерски заповеди и инструкции, между които не са Инструкция Из – 633 от 25.03.2013 г., регламентираща „Патрулно – постовата дейност“ (л. 17) и Заповед Из-2277 от 08.11.2012 г. на министъра на вътрешните работи.

Съгласно т. 3 от Заповед № Из-2277 от 08.11.2012 г. относно подобряване на организацията на дейностите по контрол на движението по пътищата (л. 53 – 55) при изпълнение на служебните си задължения полицейските органи, назначени в наряд за контрол за движението по пътищата, задължително докладват в ОДЧ/ОДЦ преди започване на проверката на ППС регистрационния номер и посочените по – надолу в заповедта кодове. На 15.11.2013 г. В. е запознат с посочената заповед от 08.11.2012 г. Инструкция за патрулно – постова дейност с № Из – 633 от 25.03.2013 г., издадена от министъра на вътрешните работи е обнародвана в Държавен вестник брой 34 от 09.04.2013 г. Съгласно пар. 3 от Заключителните разпоредби същата е в сила от 10.05.2013 г. В. е обучен за работа и е положил изпит върху тази инструкция видно от Протокол с рег. № 20010 от 07.06.2013 г. (л. 68).

В представените по делото неадресирани обяснения от В. (л. 27, 28) последният разяснява, че на 08.06.2012 г. бил назначен като АП 142 за времето от 07,00 ч. до 19,00 ч., съвместно с неговия колега П.. Около 12,15 часа на [улица]срещу 28 Д. П. спрял за проверка лек автомобил „Опел А.“, с държавен контролен [рег.номер на МПС] с четири лица. В. своевременно се обадил по радиостанцията и докладвал на ОДЧ за извършваната проверка. След като докладвал, записал в нарядния дневник часа, мястото на проверката, МПС – марката и модел, водача, след което поел наблюдението на лицата и подсигурияването на П.. В същото време до В. и П. са спрели инспектор М. и инспектор В. от СДВР, които им заявили, че спреният автомобил не е обявен навреме. След направена справка на лицата и записването им в нарядния дневник, двамата инспектори отбелязали в него, че не са обявени в радиоефира. В. дава обяснение, че автомобилът е бил предварително обявен в ефир и

след това е направена справка на лицата в ефир с ДЧ – 49. Предварителното обявяване на лицата в ефир било потвърдено в РУП и от началник група – инспектор С..

От представения заверен препис от извадка на Наряден дневник (л. 42 – 46) на АП 142 за 08.06.2013 г. се установява, че проверката на процесния автомобил марка „Опел”, модел „А.”, с държавен контролен номер С 9464 ХС е отразена в него. След това отбелязване инспекторите М. и В. са отразили, че служителите от АП 142 извършват проверка на МПС и лица без да са ги обявили в радиоефира. В Дневника на дежурния 08 РУП – СДВР за „Справки лица и МПС”, започнат на 05.06.2013 г. (л. 50 -52), на 08.06.2013 г. не е извършено отбелязване от съответното лице, което води дневника, за процесната проверка.

Видно от представената по делото извадка за 08.06.2013 г. от Книга за резултати от проверка на нарядите се установява, че на посочената дата, в 12,15 часа инспекторите В. и М. са вписали констатация от извършената проверка, както следва: „Служителите извършваха проверка на МПС и лица без да са ги обявили в радиоефира, с което са нарушили чл. 60, ал. 1, т. 1 от ИППД 633/25.03.2013 г.” (л. 29, 30).

Издателят на спорната заповед Г. С. е назначен на длъжност началник на група „ООР” на сектор „ОП” при 08 РУП – СДВР със Заповед № К – 8813 от 01.09.2011 г., която длъжност изпълнява и към 11.07.2013 г., тоест и към релевантния момент на издаването на спорната заповед (л. 18).

Разпитаният в съдебното заседание на 17.10.2013 г. свидетел Л. Х. П. установи, че относно процесната проверка на спрян автомобил В. е докладвал в дежурната на 08 РУП – СДВР. Пристигналите на мястото на проверката офицери от СДВР заявили на В. и свидетеля, че проверяваният автомобил не е обявен своевременно в ефира.

Въз основа на казаното от свидетеля, което се кредитира, съдът приема за установено, че В. е обявил в дежурната на 08 РУП – СДВР проверявания автомобил, а предвид изложеното по - горе и по аргумент от разпоредбата на чл. 161 ГПК, във вр. с чл. 144 АПК, приема, че то е било отразено в дневника за извършени проверки на РУП – П..

Съгласно представения списък на разноските по чл. 80 ГПК, във вр. с чл. 144 АПК и доказателствата на л. 2 и л. 12 от делото, оспорваният е сторил разноси в общ размер на 370,00 лв. – 10,00 лв. държавна такса за образуване на производството по делото и 360,00 лв. – адвокатско възнаграждение.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София – град, Първо отделение, 21 състав, направи следните правни изводи:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 АПК) на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че тя е издадена от компетентен орган (чл. 228, т. 5 ЗМВР, във вр. с л. 18 и структурата в СДВР, виж л. 23 от делото) – началник на група „ООР” на сектор „ОП” при 08 РУП - СДВР и в рамките на неговите правомощия. При издаването и обаче, административният орган е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила и на приложимия материален закон, поради което тя, като незаконосъобразна, следва да бъде отменена.

По спазването на административно-производствените правила в хода на дисциплинарното производство, съдът намира следното:

Видно е от събраните и обсъдени по - горе доказателства, че органът-издател на оспорената заповед като дисциплинарнонаказващ орган, не е поканил за изслушване или изискал и приел писмени обяснения от В.. Посоченото съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила съгласно чл. 229, ал. 1

ЗМВР. Тази разпореда изисква именно дисциплинарнонаказващият орган (а не друг), преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. Изключение от този принцип се допуска само когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения. В настоящия случай доказателства за установяване спазването на процедурата по чл. 229, ал. 1 ЗМВР не са представени. Не се установи също така по какъв повод са дадени приобщените към доказателствата обяснения на В. (л. 27 и 28), респективно дали са дадени в хода на дисциплинарно производство срещу него. В., те не са адресирани до дисциплинарнонаказващия орган и видно от тях не се установява, че са приети от него. За „приемане на обясненията“ от дисциплинарнонаказващия орган не може да се възприеме и направеното в оспорената заповед отбелязване, доколкото то съдържа бланкетни изрази, които по никакъв начин не могат да бъдат отнесени именно към неадресираните обяснения, приложени в административната преписка.

Предвид така изложеното, процесната заповед се явява незаконосъобразна само на това основание и следва да бъде отменена, без да е необходимо съдът да разглежда спора по същество (чл. 229, ал. 1 ЗМВР, във вр. с чл. 251, ал. 1 ППЗМВР). Налице е отменително основание по чл. 146, т. 3 АПК. В този смисъл е и постоянната практика на Върховния административен съд. В тази връзка следва също така да се отбележи, че от мотивите на обжалваната заповед е видно, че фактическите основания за налагане на дисциплинарно наказание на В. са били установени в Справка рег. № 20088/10.06.2013 г., в която единствено са посочени и нарушените от лицето разпоредаби. От това следва, че на основание чл. 229, ал. 1 ЗМВР, В. е следвало да даде писмени обяснения по констатациите в нея, респективно да бъде изслушан във връзка с тях от наложилия наказание орган след изготвянето и. Това не е направено в спорното дисциплинарно производство.

Въпреки така констатираната незаконосъобразност, съдът намира, че следва да се занимае и с повдигнатия пред него въпрос по същество. Оспорената заповед се явява незаконосъобразна и поради допуснатото нарушение на материалния закон при издаването ѝ.

По делото не се спори, че на 08.06.2013 г. В. и П. са били назначени в наряд за контрол за движение по пътищата като АП 142, както и относно това, че около 12,15 часа същите са спрели за проверка лек автомобил марка „Опел“, модел „А.“ с държавен контролен [рег.номер на МПС]. Спорът се концентрира около това, дали В. е действал съобразно предписанието на т. 3 от Заповед № Із – 2277 от 08.11.2012 г. на министъра на вътрешните работи и чл. 60, ал. 1, т. 1 от Инструкция Із – 633 от 25.03.2013 г. за Патрулно – постовата дейност.

Съгласно т. 3 от Заповед № Із – 2277 от 08.11.2012 г. на министъра на вътрешните работи (л. 53 – 55) при изпълнение на служебни задължения полицейските органи, назначени в наряд за контрол на движението по пътищата, задължително докладват в ОДЧ/ОДЦ преди започване на проверка на ППС регистрационния номер и посочените в тази точка кодове. Член 60, ал. 1, т. 1 от посочената инструкция, предвижда нарядите своевременно да докладват в ОДЦ/ОДЧ за всяко изменение в оперативната обстановка, извършено правонарушение и прилагано полицейско правомощие. Като взе

предвид така разписаните задължения, съдът намира, че В. и П., като наряд за контрол по движение на пътищата АП 142, е следвало преди в изпълнение на своите правомощия да започнат проверката на лекия автомобил с държавен контролен [рег.номер на МПС] , което по смисъла на посочените по – горе разпоредби е своевременно, да докладват в ОДЧ/ОДЧ регистрационния номер на автомобила и посочените в т. 3 кодове. В. дава обяснение, че е действал именно съобразно посочените разпоредби. В този смисъл са и свидетелските показания на неговия колега – очевидец П., които съдът, както посочи по – горе, кредитира. Изхождайки от това, че трябва да установи благоприятните за себе си факти, оспорващият следва да проведе пълно и главно доказване на твърдяното от него. Именно, за да спази процесуалните правила относно тежестта на доказване в процеса, оспорващият направи своето доказателствено искане в съдебното заседание на 17.10.2013 г. като поиска приобщаването към доказателствата по делото на копие от Дневника за извършени проверки на РУП – П., където твърди, че е отразен подадения от него сигнал за спрения автомобил. Както по – горе се посочи, по аргумент от разпоредбата на чл. 161 ГПК, във вр. с чл. 144 АПК, съдът прие за установен твърдения от В. факт, че сигналът за спрения автомобил при процесната проверка е подаден от него и е вписан в дневника на РУП – П.. Освен това, чрез разпита на свидетеля П., В. установи, че е действал съобразно разписаното в приложимите разпоредби на посочените по – горе заповед и инструкция. Житейски нелогично е В. да впише в нарядния дневник на АП 142 спрения автомобил, включително и часа на проверката, без да го докладва преди това по съответния ред. На следващо място, не би могло да се вмени във вина на оспорващия, евентуалното бездействие на служителя в ОДЧ за вписване на подадения сигнал в съответните книги, които се водят. Нито в заповедта, нито по делото се установи и доказа, по какъв начин полицейските инспектори М. и В. са установили неподаването на сигнала за спрения автомобил „в радиоефира“. В изпълнение на задължението си за разпределяне тежестта на доказване в процеса, с разпореждането за насрочване от 17.07.2013 г., съдът даде указания на ответника, че следва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в оспорения административен акт и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Въпреки това указание, ответникът не прояви процесуална активност в тази насока, включително чрез ангажиране на гласни доказателствени средства за установяване на релевантни за спора факти, в това число начина, по който М. и В. са установили извършеното нарушение. Тук е ред да се отбележи, че разпоредбите, посочени като нарушени в справката, към която препраща в мотивите си оспорения акт, не установяват в коя именно ОДЧ/ОДЦ следва да се подава своевременно сигнала, респективно да се вписва в съответните книги.

Освен изложеното, съгласно чл. 229, ал. 2 ЗМВР при определяне вида и размера на дисциплинарните наказания се вземат предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Видно е от оспорения акт, че дисциплинарнонаказващият орган не е извършил преценка на

обстоятелствата по чл. 229, ал. 2 ЗМВР при определяне на вида и размера на наказанието.

По всички изложени съображения АССГ, Първо отделение, 21 състав намира, че жалбата е основателна, а оспорената заповед е незаконосъобразна поради допуснатото нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон, поради което следва да бъде отменена. По делото не се установи и доказва, че В. е извършил нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 226, ал. 1, т. 2 ЗМВР, във вр. с чл. 226, ал. 1, т. 3 ППЗМВР – небрежност в служебната дейност.

По делото е направено искане от оспорващия за присъждане на направените разноски. Предвид изхода на спора, то се явява основателно и следва да бъде уважено. Видно от представените доказателства (л. 2 и л. 12) и представения списък на разноските, искането е доказано до размер на 370,00 лева. Ето защо, съдът намира, че тази сума следва да бъде възстановена на оспорващия от бюджета на СДВР (чл. 14, ал. 2 ЗМВР)

Водим от горното и на осн. чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК и чл. 143, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 14, ал. 2 ЗМВР, Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба с вх. № 19310 от 12.07.2013 г. по описа на Административен съд София – град, подадена от И. И. В., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [улица], бл. Д, ет. 1, офис 107, Заповед с рег. № 305 от 24.06.2013 г., издадена от началник на група „Охрана на обществения ред” в сектор „Охранителна полиция” 08 при Районно управление на полицията при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на В. е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение за срок от три месеца”, на основание чл. 226, ал. 1, т. 2 от Закона за министерство на вътрешните работи, във вр. с чл. 226, ал. 1, т. 3 от Правилника за прилагане на същия закон.

ОСЪЖДА началник на група „Охрана на обществения ред” в сектор „Охранителна полиция” при 08 Районно управление на полицията при Столична дирекция на вътрешните работи да възстанови на И. И. В., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [улица], бл. Д, ет. 1, офис 107, от бюджета на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 370,00 (триста и седемдесет) лева – направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четирнадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: